

Като подъ обща команда, всички изкочиха изъ рѣката. Бърже се облѣкоха и се упжтиха къмъ бараката, дето плащаха на работниците. Ризитѣ имъ бѣха прилепнали върху гърбоветѣ, а отъ мокритѣ имъ коси водата течеше по вратоветѣ и лицата.

Наредиха се предъ бараката и всѣки си получи изработенитѣ пари.

Слънцето бѣше залѣзло. Тъмнѣеше вече. На високото небе се показва луната. Момчетата тръгнаха по правия пжтъ къмъ града.

Савата вървѣше доволенъ и стискаше въ джеба си печалбата на своя трудъ. Това ще зарадва много баба му.

Бѣше му леко и не чувствуваше умора. Звездитѣ една по една затрѣпкаха по небето. И като че ли му се радваха.

Савата ги гледаше и се унасяше. Тая вечеръ баба му ще му разкаже други по-хубави и чудни приказки.

Н. Никитовъ

